

DEDE KORKUT'TA RENKLER ÜZERİNE

On Dede Korkut'ta Renkler (Color in Dede Korkut)

Sur "Dede Korkut'ta Renkler" (Couleurs dans le livre de Dede Korkut)

Murat CANKARA*

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, Seyfi Karabaş'ın *Dede Korkut'ta Renkler* adlı kitabını tanıtmaktır. Karabaş'ın çalışmasının seçilme nedeni, bu yapıtın hem farklı yöntemleri bir arada kullanan bir folklor incelemesi olması, hem de *Dede Korkut* anlatılarına yeni bir renk katmasıdır.

Anahtar Kelimeler

Dede Korkut, yapısalcılık, psikanaliz, Türk renk ekini

ABSTRACT

The aim of this article is to review the book *Dede Korkut'ta Renkler* by Seyfi Karabaş. The reasons for choosing Karabaş's work are the different methods (such as Structuralism and Psychoanalysis) that are used in conjunction in the analysis of a product of folklore and the new color it brings to the stories of *Dede Korkut*.

Key Words

Dede Korkut, structuralism, psychoanalysis, Turkish color culture

Prof. Dr. Seyfi Karabaş'ın *Dede Korkut'ta Renkler* başlıklı çalışması 1996 yılında Yapı Kredi Yayınları tarafından basılmış. "Araştırma" alt başlığıyla yayımlanan bu çalışmayı Türk folkloru ve Türk halk edebiyatı üzerine yapılan araştırmalar arasında konumlayabilmek için öncelikle Karabaş'ın, çalışmasında ne amaçladığına, kendisine neden böyle bir konu seçtiğine ve nasıl bir yöntem izlediğine –kısaca da olsa- değinmekte fayda olduğunu düşünüyoruz.

Amaç-Neden-Yöntem

Çalışmasının genel çerçevesini, daha kitabının "giriş" bölümünün ilk cümlesinde çiziyor Karabaş: "Bu çalışma, renklerin doğal kullanımı üstüne değil, renklere insanların yüklediği duygusal yükleri yansıtan ekinsel kullanımları üstünedir" (7). Çerçeve çizildikten sonra sıra, niçin *Dede Korkut* anlatılarına odaklanıldığına geliyor: "Bu çalışmada, renklere değinmelerin Dede Korkut an-

latılarının karşıt yansımaları yapılarının denetiminde dizgeli olarak işlev gördüklerini varsayıyorum" (9). Bu açıklama aynı zamanda, Karabaş'ın yöntemine ilişkin ipuçları veriyor bize: "Karşıt yansımaları yapı", "dizgeli olarak işlev görmek". Bu terimler bizi ilk bakışta Yapısalcı yönteme gönderiyorlar. Nitekim Karabaş, "[ö]zünde yazınsal eleştirinin görevinin, okuyucuyu ya da dinleyiciyi koşullandırmak için kullanılan –biçimsel ya da yapısal- araçların ne olduğunun saptanması" (11) olduğunu söyleyerek de Yapısalcı yöntemin sınırlarına girmiş oluyor. Ancak gözden kaçmaması gereken, Karabaş'ın bu ifadesinden iki üç cümle sonra, yazınsal eleştirinin, saptamalarını yaparken, bilinen tüm eleştiri akımlarından gerektiği ölçüde yararlanabileceğini söylemesidir ki buradan yola çıkarak da onun tek bir yönteme bağlı kalmadığı söylenebilir. Karabaş'ın, I. *Dede Korkut* anlatısındaki (Dirse Han

* Bilkent Üniversitesi Türk Edebiyatı Bölümü Yüksek Lisans Öğrencisi

oğlu Boğaç Han destanı) renk kullanımını incelerken Psikanalizin sınırlarına girmesi (bkz. 48-49 ve 69. sayfadaki 3 numaralı dipnot) ve yapıtında karşılaştırmalara baş vurması da böylece açıklanmış oluyor (örneğin 12. sayfada, dünya edebiyatından birçok anlatıya atıfta bulunuluyor). Yine de şunu söylemek mümkün: Seyfi Karabaş, karşılaştırmalı edebiyatçı kimliğinin de ima ettiği gibi, yapıtında çeşitli eleştiri yöntemlerini iç içe kullanıyor. Örneğin zaman zaman yaptığı karşılaştırmalar ya da anlatılardan birini çözümlerken Freud'un ve Psikanalizin verilerine baş vurması böyle değerlendirilebilir. Ancak çalışmada kullanılan yaklaşımlar arasında baskın olanı Yapısalcılık. Çünkü varılan sonuçlar ve kullanılan diğer yaklaşımlar, hep bu yaklaşıma, bir başka deyişle anlatıların karşıt yansımaları yapısına dayanarak yorumlanıyor. Çalışmanın "sonuç" bölümünü dışarıda tutarsak, asıl amaç, anlatılarda varolduğu varsayılan karşıt yansımaları yapının anlatıların "derin anlam"ını nasıl biçimlendirdiğini saptamak. Dolayısıyla kullanılan temel yaklaşımın Yapısalcılık olduğunu söylemek yanlış olmaz. "Sonuç" bölümünde ise, karşıt yansımaları yapının (ve bu yapıya paralel olarak gerçekleşen renk kullanımının) biçimlendirdiği "derin anlam"lardan yola çıkılarak, Türk kültüründeki renk kullanımına ilişkin bazı saptamalar yapılıyor ki, bu da çalışmanın bütününe asıl amacı olarak düşünülebilir. Karabaş'ın kullandığı yöntemin tarihsel gelişimine kısaca göz atmadan önce onun, *Dede Korkut* anlatılarındaki sanatsal amaçlı renk kullanımının üzerinde niçin durulması gerektiğine ilişkin görüşlerine kulak verelim:

Dede Korkut anlatılarında renklere değinmelerin sanatsal amaçlı kullanımı-

na bakmakta iki nedenden ötürü yara var. Birincisi, renklerin Türk ekininde kullanımına artsüremli bir yaklaşım getirmek için. İkincisi, "renk ekini"mizin karışık renk-düz renk karşıtlığına dayanan, ama bugün pek bilincinde olmadığı geniş çerçevesini ortaya çıkarmak için. (8)

Dede Korkut'ta Renkler'i, amaç, neden ve yöntem bakımından bu şekilde çerçevedikten sonra, yöntemin uygulanışını daha iyi kavrayabilmek için, Yapısalcı yöntemin tarihsel gelişimine –çok kısa da olsa- değinmekte fayda var.

Yöntemin Tanımlanması ve Kısa Tarihçesi

Folklore ansiklopedisinde Yapısalcılık, en geniş anlamda, "fenomenlerin, yapı olarak adlandırılan bilişsel modellere indirgenmesine dayalı çeşitli çözümlenme yöntemleri" (773) olarak tanımlanıyor. *American Folklore*'da ise, "Yapısal Yaklaşım" maddesinin ilk cümlesi şöyle: "Bir folklor türünün ya da ürününün temel yapısal bileşenlerinin ve bu bileşenlerin birbirleriyle olan ilişkilerinin farkına varmayı ve onları açıklamayı amaçlayan yaklaşım" (691). Bu iki kısa tanım içlerinde Yapısalcı yöntem (ister folklorda ister başka dallarda olsun) yöneltelen temel eleştirilerin kaynaklarını da barındırıyorlar: a) "Yapı" kavramının belirsizliği. Bilişsel bir model olduğu öne sürülen "yapı" nedir, neye göre belirlenir? b) Yapısalcı yöntem, folklor türlerinin ve ürünlerinin temel yapısını, bir başka deyişle "iskelet"ini ortaya çıkarma amacındaysa, doğası ve amacı gereği, "indirgemeci" olmak durumundadır. Yönteme yöneltelen bu iki temel eleştiriden burada söz edilmesinin nedeni, Psikanaliz gibi başka yöntemlere başvursa da, temelde Yapısalcı yöntemin bir uygulaması sayılabilecek *Dede Korkut'ta Renklere*

eleştirel yaklaşabilmektir. Yönteme ilişkin unsurların uygulamadaki etkilerini bu yazının “sonuç” bölümüne erteleyerek, Yapısalcı yöntemin folklor alanındaki belli başlı uygulayıcılarından söz edebiliriz.

Bu konudaki temel bilgileri, Richard M. Dorson’un *Günümüz Folklor Kuramları* kitabının, “Yapısal Folklor Kuramı” başlıklı 5. bölümünde (45-8) bulmak mümkün: Öncelikle, Milman Parry ve Albert Lord’un, Yugoslav sözlü kahramanlık şiiri üzerine yürüttükleri araştırma var. Parry’nin 1935’te ölmesinden sonra araştırmayı sürdüren Lord, sözlü edebiyatın yapısına ve stiline ilişkin bir kuram oluşturuyor. Bu (Dorson’un deyimile) “yapısal stil kuramı”, sözlü edebiyat incelemesinde inkâr edilemez başarılarla yol açmışsa da, sözlü edebiyatın özel bir türüyle ilgilenmesi ve buradan yola çıkarak genellemelere gitmesi noktasında başarısız kalmıştır. Folklordeki Yapısalcı uygulamaların ikinci kanadını ise, sözlü gelenek ürünlerine dilbilimsel yaklaşım oluşturur. Burada, Karabaş’ın yapıtı üzerine yapılan bu kısa incelemeye destek olacak bazı kavram ve yaklaşımları da düşünerek, Vladimir Propp ve Claude Levi-Strauss’un isimlerini anmak gerekir. Sınırları oldukça dar olan yazımıza, bu iki ismin yaptıkları çalışmaların başlıklarını bile sığdırmak mümkün değil şüphesiz. Ancak her ikisinin de çalışmalarından, en azından *Dede Korkut’ta Renkleri* daha iyi aydınlatmamıza yarayacak kadarıyla söz etmek gerekirse, birer cümleyle şöyle denilebilir: Propp, *Masalın Biçimbili-mi* adlı yapıtında, A.N. Afanasyev’in derlediği olağanüstü Rus halk masallarından yola çıkarak, bu masalların görünürdeki inanılmaz çeşitliliğinin altında, yalnızca 31 eylem (Propp bunlara “işlev”

diyor) ve 7 kişiye dayanan sınırlı bir yapının olduğunu gösterir, bir başka deyişle bu masalların “gamer”ini ortaya çıkarır. Mark Glazer’a göre, kültürlerin ve insan türünün, evreni bilişsel modeller ve zihinsel yapılar yoluyla anlayabildiğini öne süren Levi-Strauss ise, bizim çalışmamız açısından önemli iki kavramı, yaptığı mit incelemesinde odağa koyuyor: 1) Yüzey ve derin yapılar; 2) İkili karşıtlıklar (örneğin kültür/doğa). Levi-Strauss’a göre, bir mitin yapısını ortaya koyabilmek için onun “derin yapı”sı belirlenmelidir çünkü yüzeydeki yapı bize ancak “anlatı”yı verebilir. Mitin asıl anlamı ve açıklaması ise “derin yapı”da gizlidir. Derin yapıyı ortaya çıkarıp mitin anlamına ulaşabilmenin yolu da, yine “derin yapı”da bulunan ikili karşıtlıkları ortaya çıkarmaktır (*Folklore* 774-5).

Böylelikle, hem Yapısal folklor kuramındaki temel iki eğilime ve bu iki eğilimi temsil eden belli başlı isimlere birer cümleyle değinmiş, hem de Prof. Dr. Karabaş’ın incelemesinde kullandığı bazı kavramlara (örneğin “derin yapı”) ulaşmış olduk. Şimdi uygulamanın ana hatlarına değinebiliriz.

Uygulama

Karabaş çalışmasına, “karşıt yansımaları yapı” ve bu yapıyı oluşturan “anlatım birimleri”ni tanımlayarak başlıyor (9-10). Çalışmanın ana bölümü, ikişer alt bölümden oluşan iki bölümden meydana geliyor. Birinci ana bölümün ilk kısmı, ikinci *Dede Korkut* anlatısının karşıt yansımaları yapısını ortaya koyuyor. Buna göre, söz konusu anlatı toplam 9 anlatım biriminden meydana geliyor ve bu anlatım birimleri, ortada yer alan 5. anlatım birimine göre simetrik (bakışlımlı). Bu yapıdan yola çıkan Karabaş, ikinci *Dede Korkut* anlatısının derin yapısının, “karmaşık bir toplumsal hiciv”

(25) amacıyla kullanıldığını gösteriyor. Diğer bir deyişle, bu anlatının karşıt yansımaları yapısı, öyküden bağımsız olarak, toplumdaki savaşçı eğilimlerle barışçı aile yaşamı arasında bir karşıtlık kuruyor. Böylece okuyucu, yine öyküden bağımsız olarak, bu karşıtlığı anlatı boyunca duyumsuyor (17). Birinci ana bölümün ikinci alt bölümünde ise, söz konusu anlatıdaki renk kullanımının, nasıl karşıt yansımaları yapıya paralel bir işlevi olduğu ortaya koyuluyor. Burada da devreye diğer bir karşıtlık giriyor: Düz ve karışık renkler. Karabaş'a göre,

[d]üz renkler, insanın yapısında başka bir şeylerle karışmadan arı biçimde bulunan kimi öğeleri dile getirirler. Başka bir deyimle, bir insanın düşünceleri ya da duyguları nedeniyle amaç ya da ideal olarak benimsediği şeyleri dile getirirler. Düz renklerin tersine, karışık renkler, insanın doğal ve toplumsal çevresiyle etkileşime girme gereksinmesi yüzünden onun yapısında bir ölçüye dek arılıklarını yitirmiş, törpülenmiş olarak bulunan kimi öğeleri dile getirir. (30)

Tek tek bütün anlatım birimlerindeki düz renk/karışık renk karşıtlığı sayısal olarak belirleniyor ve ortaya şöyle bir sonuç çıkıyor: “[B]u anlatıdaki renklere değinmeler de karşıt yansımaları yapının çerçevesinde kullanılan bir yineleme dizgesi oluşturuyor. Bu dizgenin etkisi de karşıt yansımaları yapının okuyucu/dinleyici üstündeki etkisine koşut” (33). Çalışmanın ilk ana bölümü böylece tamamlandıktan sonra, bu bölümde varılan sonuçlar birinci *Dede Korkut* anlatısında sınanıyor. Birinci anlatının ikinci anlatıdan sonra ele alınmasının nedeni, daha karmaşık bir yapıya sahip olması. Bu sefer 21 anlatım birimi var. Karışık renk/düz renk karşıtlığı da, yine karşıt yansımaları yapıyı destekliyor. İkinci

anlatıya ilişkin çözümlemenin birincisinden yegâne farkı, bu anlatıdaki derin yapıya bağlı olarak anlatının asıl “anlam”ı belirlenirken, Freud’un “Oedipus Kompleksi” kavramının devreye sokulmasıdır. Dolayısıyla bu uygulama, Yapısalcı yaklaşımla Psikanalitik yaklaşımın özgün bir bileşimi olarak değerlendirilebilir. İkinci anlatıdaki karşıt yansımaları yapı, bir başka deyişle bu anlatının derin yapısı, öykü düzleminde anlaşılması güç bir gerçeği açığa çıkarmaktadır: Dirse Han, Dirse Han’ın karısı ve oğulları Boğaç’tan oluşan Oedipal üçgen. Böylece, Yapısalcı yaklaşımla ortaya çıkarılan derindeki anlam, bir diğer yaklaşımı (Psikanalitik yaklaşım) devreye sokmaktadır. İkinci ana bölümün ikinci alt bölümünde incelenen karışık renk/düz renk karşıtlığının da, yine bu anlatının derin yapısından kaynaklanan etkiyi pekiştirecek şekilde düzenlendiği anlaşılmaktadır.

Karabaş, ilk iki *Dede Korkut* anlatısını bu şekilde çözümledikten sonra, “sonuç” bölümünde, Türk kültüründe renk kullanımını üzerine bir takım saptamalarda bulunuyor. Bir yandan ilk iki anlatının çözümlenmesinden elde edilen veriler *Dede Korkut*’taki diğer anlatılardan verilen örneklerle desteklenirken, bir yandan da Türk kültüründeki renk kullanımının geçirdiği tarihsel değişim ve dönüşümlere değiniliyor. Görülüyor ki, renk kullanımının Türk kültüründe çok önemli bir yeri var. Öte yandan renklerin Türk kültüründeki yüklemelerinin –ister siyasi nedenlerle olsun ister başka nedenlerle- ciddi değişimler geçirdiği de saptanıyor. Bu durumda *Dede Korkut’ta Renkler* de kendi sırrını ele vermiş, “derin amaç”ını açıklamış oluyor: “[E]kimizin tüm karmaşıklığıyla kavranması-

na ve değerlendirilmesine katkıda [bulunmak]" (68).

Sonuç

Peki, yukarıda kısaca da olsa açılmaya çalıştığımız bu yapıt, genel olarak Türk folkloru ve özel olarak da Türk halk edebiyatı üzerine yapılan çalışmalar arasında nerede yer alır? Önemi nedir, eksiklikleri nelerdir?

Prof. Dr. Seyfi Karabaş'ın yapıtı, öncelikle, disiplinlerarası çalışmayı olumsuzlaması anlamında önemlidir kuşkusuz. Yapısalcı yaklaşımın "yapı" anlayışıyla Psikanaliz'in verilerini birleştirmek; kültürdeki renk kullanımını kuramsal yaklaşımlarla sağlanan verileri pekiştirecek bir biçimde değerlendirmenin içine katmak ve buradan yola çıkarak Türk folklorunun bir kısmını oluşturan renk kültürü hakkında önemli sonuçlara varabilmek; tüm bunları yaparken de karşılaştırmalı edebiyatın imkânlarından faydalanarak, *Othello*'dan *Divanü Lügati't Türk'e* kadar geniş bir yelpazede yer alan edebiyat ürünlerine atıfta bulunmak, şüphesiz, Türk halk edebiyatının en önemli verimlerinden biri olan *Dede Korkut*'u derinleştirici ve zenginleştirici işleve sahipler. Örneğin, anlatılardaki karşıt yansımaları yapıyla birlikte ortaya çıkan derin yapının, bir başka deyişle derinde yatan "anlam"ın, bu anlatıların alımlanışına yeni bir boyut eklediğini söylemek yanlış olmaz. Öte yandan, disiplinlerarası çalışma ve farklı yöntemlerin bir arada kullanılışı nasıl bu çalışmanın özgünlüğünün ve önemli oluşunun nedenlerinden biriyse, aynı zamanda çalışmanın bazı noktalarında eleştirilebilmesine de yol açıyor. Çünkü çalışma, kaçınılmaz olarak, kullandığı yöntemlerin özgün eksiklerini de bünyesine katmıştır: Yapısalcı yöntemin belirsiz "yapı" kavramı, "anlatım birimle-

ri"nden tam olarak ne kastedildiğinin anlaşılmasında, indirgemecilik (yapıda yer almayan öğelerin göz ardı edilmesi, ikili karşıtlıklarla düşünme ve algılama), "yapı" gibi zihinsel bir kavramdan yola çıkarak kültürel fenomenlere ilişkin genellemelere varılıp varılamayacağı tartışması, Psikanaliz ve Freud'un bulgularının yarattığı tartışmalar, tüm bu verilerin sözlü kültürün bir ürününe uygulanıyor olmasının getirdiği güçlükler, Karabaş'ın yaptığı incelemeyi de ister istemez etkiliyor. Bu sorun ve tartışmalara çeşitli dilekler eklemek de mümkün: Örneğin, tamamıyla Yapısalcı yöntemle bağlı kalınarak, tıpkı Tzvetan Todorov'un *Decameron* için yaptığı gibi, *Dede Korkut*'taki anlatıların ortak grameri ortaya çıkarılabilir ya da tüm anlatılardaki psikolojik süreçler belirlenebilir. Elbette tüm bunlar birer seçimden ibarettir ve bu farklı olası çalışmaları değer yönünden karşılaştırmak yerine, hepsini birden dev bir yap-bozun parçaları olarak görmek, folklor ürünlerinin incelenmesi açısından daha yararlı olacaktır. Böyle anlaşıldıkta, Karabaş'ın yapıtı, tıpkı kendisinin *Dede Korkut*'a yaptığı gibi, parçalanmayı, sökülmeyi, yeniden bir araya getirilmeyi ve hepsinden önemlisi de tamamlanmayı bekliyor.

Kaynakça

- American Folklore: An Encyclopedia*, (1996). Ed. Jan Harold Brunvand. New York: Garland Publishing.
- Dorson, Richard M., (1984). *Günümüz Folklor Kuramları*. Çev. Nermin Ulutaş. İzmir: Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları.
- Folklore: An Encyclopedia of Beliefs, Customs, Tales, Music, and Art.*, (1997). Ed. Thomas A. Green. California: ABC-CLIO.
- Karabaş, Seyfi, (1996). *Dede Korkut'ta Renkler*. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.